

Toto rozhodnutí však pozůstalostní soud usnesením ze dne 6. května 1931, jímž udělil dědičkám jen lhůtu ku projednání pozůstalosti, neučinil, a nestalo se tak ani do dne 25. června 1931, kdy dědičky Františka a Aloisie S-ovy svým podáním odvolaly bezvýhradně, soudem dosud nepřijaté dědické přihlášky a přihlášily se k pozůstalosti za dědičky s výhradou inventáře, což ostatně vyplývá i z usnesení ze dne 27. června 1931, kde pozůstalostní soud výslovně prohlašuje, že bezvýhradná přihláška dědická nebyla dosud soudem formálně přijata. Zaujalo-li napadené usnesení právní názor, že z ustanovení § 806 obč. zák. »jde nepochybně na jevo, že jest nepřipustné změnití bezpodmínečnou dědickou přihlášku v podmíněnou«, upadlo do zjevného rozporu se zákonem, jenž na zmíněném místě výslovně mluví o »s o u d n í dědické přihlášce« a napadené usnesení se právě s tímto užším pojmem po zákonu nevyporádalo. Pro názor, že se nepřipustnost změny soudní přihlášky dědické bezvýhradně na přihlášku s výhradou právního dobrodiní inventáře vztahuje jen na dědické přihlášky j i ž s o u d e m p ř i j a t é, mluví i úvahy hospodářské, neboť by nebylo slušné, by byla odebrána dědici, nabyvšímu správnou vědomost o pravém stavu pozůstalosti před soudním přijetím dědické přihlášky, možnost opravití dřívější jej tížící přihlášku bezvýhradnou na přihlášku s výhradou právního dobrodiní inventáře.

Čís. 11237.

Lze vésti exekuci i na nájemné dosud nesplatné, jen když jest mezi povinným a poddlužníkem nájemní poměr.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1931, R II 366/31.)

Vymáhající věřitel navrhl k vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky povinného za poddlužníky na polovici nájemného z bytu měsíčních asi 140 Kč splatného měsíčně předem, počínajíc dnem 1. září 1931. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl pokud šlo o exekuci na pohledávku nájemného, jež vznikne teprve po měsíci září 1931. Důvody: Z doslovu exekučního návrhu jest patrné, že vymáhající věřitel navrhl uhrazovací exekuci nejen na pohledávku nájemného splatnou již v měsíci září 1931, jejíž splatnost a tudíž i jsoucnost v době podání exekučního návrhu není již sporná, an ji přiznává i povinný v rekursu, nýbrž i na pohledávku nájemného, která teprve budoucně vznikne. Protože pohledávky, jež teprve v budoucnosti vzniknou, nemohou býti postiženy uhrazovací exekucí, pochybil soud první stolice, povoliv napadeným usnesením uhrazovací exekuci v celém rozsahu, tudíž nejen na pohledávku nájemného v září 1931 již vzniklou, jak bylo přípustné, nýbrž i na pohledávku nájemného, která má teprve v pozdějších měsících vzniknouti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs napadá rekursní rozhodnutí důvodně jako právně mylné. Jak nejvyšší soud naposled v rozhodnutí čís. 10.587 sb. n. s. vyslovil a obšírněji vyložil, lze na peněžitě pohledávky vésti exekuci i tehdy, jsou-li podmíněné, časem doložené, sporné nebo závislé na vzájemném plnění; zabavitelné jsou zejména i pohledávky, jež mají vzniknouti nebo mohou vzniknouti z právního poměru založeného již platně co do právních podmětů, t. j. co do oprávněnosti a závaznosti, jakož i co do svého právního důvodu, ale jež dosud nevznikly, protože nebyl ještě uskutečněn některý skutkový předpoklad, na němž jest jejich vznik podle zákona závislý. O takový poměr jde i v souzeném případě. Podle exekučního návrhu jest mezi povinným a poddlužníky založen nájemní poměr, z něhož povinnému vzniká pohledávka na placení nájemného. Pro částky, které dosud nejsou ještě splatny, nevznikly vymáhající straně ovšem ještě pohledávky nepodmíněně. Jejich vznik jest ještě závislý na tom, že nájemní poměr potrvá déle (§§ 1114—1116 obč. zák.). Ale podle toho, co vyloženo v rozhodnutí svrchu řečeném, není závady, by i tato budoucí pohledávka nemohla býti zabavena. Věc se má obdobně, jako když jde o zabavení budoucích platů podle § 299 ex. ř. aneb nároků na kupní cenu, byla-li již ujednána kupní smlouva a prodatel dosud neplnil (rozh. čís. 9197 sb. n. s. a § 1094 obč. zák.). Obdobně lze zabavit nárok na nájemné, byla-li ujednána nájemní smlouva, třebaže pronajmateř dosud neplnil, to jest pro tu kterou dobu ještě neposkytl koupené užívání najaté věci.

Čís. 11238.

Otázka, zda jest pokládati místnost za obytnou, čili nic, jest otázkou právní, nikoliv skutkovým zjištěním.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n.).

Obytnými místnostmi ve smyslu § 31 čís. 4 zák. jsou jen místnosti k obývání nejen tak způsobilé, takže mohou býti v každé roční době obývány bez nebezpečí pro zdraví obyvatelů, nýbrž i k obývání určené.

Pokud tomu tak není u místnosti (předsíně), jež byla předurčena a také dříve užívána za prodejní krám.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1931, Rv II 638/31.)

Žalobce dal žalovanému soudní výpověď z bytu v domě (na Moravě), podléhající ochraně nájemců. Ve sporu šlo jen o tom, zda jest splněna podmínka § 31 čís. 4 zák. o ochr. náj. čís. 44/1928, totiž, zda pronajatý byt jest o čtyřech obytných místnostech, čili nic. Ohledně tří místností nebylo v tom směru sporu, šlo jen o to, zda i t. zv. předsíň jest pokládati za obytnou místnost. Procesní soud první stolice nepovažoval předsíň za obytnou místnost a v důsledku toho výpověď zrušil.